

Sygn.akt II Ka 292 /17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lutego 2018 roku

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Klimas-spr.

SSO Waldemar Cytrowski

SSO Karol Skocki

Protokolant: st. sekr. sąd. Irena Bąk

przy udziale Magdaleny Frantczak – Dybki Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Koninie

po rozpoznaniu w dniu 16 lutego 2018 roku

sprawy A. J.

oskarżonego z art. 281 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Koninie

z dnia 30 czerwca 2017 roku sygn. akt II K 336/17

I. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że orzeczoną wobec oskarżonego A. J. w pkt. I wyroku karę pozbawienia wolności łagodzi do 3 (trzech) lat.

II. Utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy w pozostałej części.

III. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. M. kwotę 723,24 zł tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

IV. Zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym od opłaty za obie instancje.

Karol Skocki Anna Klimas Waldemar Cytrowski

Sygn. akt II Ka 292/17

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30 czerwca 2017r. Sąd Rejonowy w Koninie, w sprawie o sygn. akt II K 336/17 oskarżonego A. J. uznał za winnego tego, że w dniu 19 lutego 2017r. w K. na ul. (...) bezpośrednio po dokonaniu kradzieży mienia w postaci I. A. o wartości 200 zł, portfela z pieniędzmi w kwocie 20 zł stanowiących własność T. W., w celu utrzymania się w posiadaniu wskazanych przedmiotów groził pokrzywdzonemu natychmiastowym użyciem noża, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się będąc uprzednio skazanym w warunkach określonych w art. 64 § 1 kk, w ciągu 5 lat po odbyciu łącznie co najmniej roku kary pozbawienia wolności tj. przestępstwa z art. 281 kk w zw. z art. 64 § 2 kk i za czyn ten na podstawie art. 281 kk w zw. z art. 64 § 2 kk wymierzył mu karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary łącznej Sąd zaliczył oskarżonemu okres tymczasowego aresztowania od dnia 26 lutego 2017r. godz. 22:30.

Dodatkowo na podstawie art. 46 § 1 kk zobowiązano oskarżonego A. J. do naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego T. W. poprzez zapłatę kwoty 220 zł.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego A. J., zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

I. Obrazę prawa procesowego, mającą wpływ na treść wyroku tj.:

1. Art. 170 § 1 pkt. 2 i 5 kpk w zw. z art. 6 kpk i art. 5 § 2 kpk – poprzez nieuwzględnienie wniosku obrońcy oskarżonego o przesłuchanie w charakterze świadka J. W. ,
2. Art. 170 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 6 kpk w zw. z art. 5 § 2 kpk – poprzez nieuwzględnienie wniosku obrońcy oskarżonego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego na okoliczności wskazane we wniosku,

II. Błąd w ustaleniach faktycznych , polegający na przyjęciu, iż

- a. Oskarżony stosując przemoc i groźby utrzymał się w posiadaniu zabranych przedmiotów,
- b. Pokrzywdzony w wyniku zdarzenia doznał podanych przez niego obrażeń.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, ewentualnie dopuszczenie wnioskowanych dowodów w postaci przesłuchania w charakterze świadka J. W. oraz opinii biegłego w toku postępowania w II instancji i w konsekwencji uniewinnienie oskarżonego.

Apelację od powyższego wyroku wniósł także oskarżony A. J. podnosząc, że rozprawa odbyła się pod jego nieobecność co spowodowało, że nie miał możliwości obrony zwłaszcza, że nie miał żadnego kontaktu z wyznaczonym mu z urzędu obrońcą. Podniósł, że obrońca nie miał prawa decydować o tym, że oskarżony ma być obecny na rozprawie i nie miał pojęcia jak go bronić. Wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył co następuje

Apelacje obrońcy oskarżonego A. J. i oskarżonego, o ile okazały się bezzasadne, to jednak pozwoliły na korektę zaskarżonego orzeczenia w zakresie wymierzonej kary pozbawienia wolności.

Przed przystąpieniem do analizy zarzutów zawartych w apelacjach Sąd Okręgowy pragnie zauważyć, iż orzeczenie wydane w przedmiotowej sprawie jest oparte na całokształcie materiału dowodowego zebranego w sprawie, który został poddany wnikliwej analizie bez przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów.

Analiza dowodów przeprowadzonych przez Sąd Rejonowy znajduje pełne odzwierciedlenie we wnioskach zawartych w uzasadnieniu wyroku, które czyni zadość wymogom art. 424 § 1 i 2 k.p.k., co pozwala w pełni na przeprowadzenie kontroli instancyjnej. W pierwszej kolejności sąd odniesie się do zarzutów zawartych w apelacji obrońcy oskarżonego .

Zauważyć należy, iż podnoszony przez obrońcę oskarżonego zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, noszący nazwę „błąd dowolności”, zgodnie z dotychczasowym orzecznictwem jest tylko wtedy słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada logice prawidłowego rozumowania.

Błąd taki może być wynikiem niezajomości określonych dowodów lub nieprzestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ocenie dowodów (art. 7 k.p.k.), np. błąd logiczny w rozumowaniu, zlekceważenie niektórych dowodów, danie

wiary dowodom nieprzekonującym, bezpodstawne pominięcie określonych twierdzeń dowodowych, oparcie się na faktach w istocie nieudowodnionych itd.

Przeprowadzając kontrolę instancyjną przedmiotowej sprawy należało stwierdzić, że Sąd Rejonowy w sposób rzetelny i kompetentny rozważył zebrany materiał dowodowy, a stanowisko swoje wszechstronnie i wyczerpująco uzasadnił. Ustalenia faktyczne dokonane przez sąd I instancji mieszczą się w ramach swobodnej oceny dowodów i pozostają pod ochroną art. 7 k.p.k.

Wbrew temu, co podnosi apelujący, zdaniem sądu odwoławczego, sąd I instancji przeprowadził prawidłową analizę zebranego materiału dowodowego oraz jasno i konkretnie wskazał podstawy dowodowe dokonanych ustaleń faktycznych, a także wskazał w sposób przekonujący, dlaczego i w jakim zakresie dał wiarę poszczególnym dowodom, a dlaczego odmówił wiary innym. Co więcej, jest to ocena wszechstronna i zgodna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego.

Sąd Odwoławczy pragnie podkreślić również, iż z urzędu przeprowadził dowód z opinii biegłych na okoliczność stanu zdrowia psychicznego oskarżonego A. J..

Biegli nie stwierdzili u oskarżonego występowania choroby psychicznej oraz upośledzenia umysłowego. Z opinii tej również wynika, iż A. J. miał zachowaną zdolność rozpoznania znaczenia czynu oraz pokierowania swoim postępowaniem oraz jest on zdolny do udziału w postępowaniu karnym.

Przystępując do analizy zarzutów zawartych w apelacji obrońcy oskarżonego A. J. jako niezasadny uznać należy zarzut obrazy przepisów postępowania z art. 170 § 1 pkt. 2 i 5 kpk w zw. z art. 6 kpk i art. 5 § 2 kpk, bowiem J. W. nie była naocznym świadkiem zdarzenia i jej ewentualne zeznania nie przyczyniłyby się w żaden sposób do ustalenia obiektywnego stanu faktycznego, zatem zasadnie Sąd I instancji wnioski o przesłuchanie J. W. w charakterze świadka odrzucił uznając, iż nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy i zmierza jedynie do przedłużenia postępowania.

Analogicznie należy traktować zarzut naruszenia art. 170 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 6 kpk i art. 5 § 2 kpk. Co prawda, rację ma skarżący, że pokrzywdzony na badanie lekarskie stawił się dopiero kilka dni po zdarzeniu, to jednak nie można zapominać, iż szczegóły zdarzenia przedstawiał on logicznie i konsekwentnie policjantowi przeprowadzającemu interwencje w dniu zdarzenia D. P.. Wynika z nich jednoznacznie, iż oskarżony użył wobec przemocy wobec pokrzywdzonego a zachowanie oskarżonego wzbudziło u pokrzywdzonego obawę. Zatem słusznie Sąd I instancji odrzucił również wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność oceny obrażeń pokrzywdzonego i mechanizmu ich powstania, bowiem nie mają znaczenia dla możliwości przypisania oskarżonemu A. J. popełnienia przestępstwa z art. 281 kk.

Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych. Głównym źródłem dowodowym w tym zakresie był osobowy materiał dowodowy. I tak przesłuchani w sprawie świadkowie w osobach samego pokrzywdzonego T. W. jak i funkcjonariuszy policji przeprowadzających interwencje w dniu zdarzenia u pokrzywdzonego tj. D. P. i M. Z. pozwoliły na ustalenie, iż oskarżony stosując groźby wobec pokrzywdzonego utrzymał się w posiadaniu I. oraz portfela, które zabrał z domu pokrzywdzonego. W szczególności to właśnie funkcjonariuszowi policji D. P. pokrzywdzony szczegółowo relacjonował przebieg zdarzenia wskazując, iż gdy T. W. nie wyraził zgody na zabranie przez oskarżonego A. J. ww. przedmiotów to oskarżony zabrał z kuchni nóż, którego rękojeścią uderzył go w pierś i groził, iż go zabije, co z kolei wzbudziło u pokrzywdzonego obawę.

Wbrew twierdzeniom skarżącego, w oparciu o powyższe rozważania uznać należy, iż Sąd meriti prawidłowo uznał oskarżonego A. J. za winnego czynu z art. 281 kk w zw. z art. 64§ 2 kk.

W ocenie Sądu Okręgowego analiza treści zapadłego rozstrzygnięcia w kontekście jego pisemnych motywów oraz dowodów zgromadzonych w sprawie i ujawnionych na rozprawie wskazuje, iż zaskarżony wyrok, wbrew treści zarzutów zawartych w apelacji, wszystkie powyższe kryteria spełnia, a tym samym pozostaje pod ochroną reguły zawartej w treści art. 7 k.p.k.

W przedmiotowej sprawie Sąd orzekający ocenił materiał dowodowy z uwzględnieniem zasady obiektywizmu, domniemania niewinności i swobodnej oceny dowodów, a w oparciu tę ocenę poczynił jednoznaczne, niebudzące wątpliwości ustalenia faktyczne.

Odnosząc się do apelacji oskarżonego sąd odwoławczy stwierdził, że zawarte w niej argumenty okazały się nietrafne. Z akt sprawy jednoznacznie wynika, że oskarżony został zawiadomiony prawidłowo o terminach rozpraw, został także prawidłowo pouczony o treści przepisu art. 353 § 5 kpk, co jasno wynika z informacji wydrukowanej z systemu Sędzia 2 Sądu Rejonowego w Koninie (k. 293-298). Oskarżony nie złożył wniosku o sprowadzenie go na rozprawę, a sąd I instancji mógł procedować bez udziału oskarżonego w myśl przepisu art. 374 § 1 kpk. Wobec powyższego ten argument oskarżonego należy odrzucić, winien on dochować należytej staranności w dbaniu o swoje sprawy i tym samym o swoją obronę i zwyczajnie przeczytać pouczenie przesłane przez sąd. Pozbawiony racji jest także argument oskarżonego, że nie miał kontaktu ze swoim obrońcą. Z akt sprawy wynika, że oskarżony był poinformowany o tym, że posiada obrońcę z urzędu i miał możliwość skontaktowania się z nim w każdym czasie i ustalić linię obrony, brak staranności ze strony oskarżonego w tym zakresie nie może być argumentem dyskwalifikującym wyrok sądu I instancji, zwłaszcza, że obrońca wyznaczony oskarżonemu z urzędu rzetelnie wykonywał swoje obowiązki przez cały proces. W toku postępowania odwoławczego oskarżony złożył uzupełniające wyjaśnienia, które nie są jednak przekonujące. Nie znajdują one żadnego potwierdzenia w zgromadzonych dowodach, a sam oskarżony w swoich wcześniejszych wyjaśnieniach nic nie wspominał o rzekomym romansie pokrzywdzonego z jego dziewczyną, nie wspominał także o tym, że pokrzywdzony mógł doznać obrażeń w okolicznościach podanych przez niego na rozprawie odwoławczej. Jest to jedynie forma obrony na użytek procesu.

Kontroli instancyjnej podlegało także rozstrzygnięcie o karze i innych konsekwencjach czynu oskarżonego. Sąd odwoławczy uznał, iż wymierzona oskarżonemu kara 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności jest zbyt surową reakcją karną.

Uznać należy, iż kara pozbawienia wolności w ww. wymiarze była rażąco niewspółmiernie surowa, uwzględniając przede wszystkim rozmiar wyrządzonej przestępstwem szkody oraz stopień społecznej szkodliwości.

Sąd Okręgowy uznał, iż ostatecznie wymierzona kara 3 lat pozbawienia wolności jest dostosowana do wagi czynu, sylwetki sprawcy, uwzględnia rodzaj inkryminowanego czynu i sposób jego popełnienia. Sąd odwoławczy przyjął, że pokrzywdzony przyczynił się do zaistniałego przestępstwa ponieważ spożywał z oskarżonym alkohol tworząc sytuację sprzyjającą dla znanych mu przecież zachowań oskarżonego (sam stwierdził, że oskarżonego się boi).

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 i § 2 k.p.k. zmienił zaskarżony wyrok w wyżej opisanym zakresie, utrzymując go w mocy w pozostałej części.

Ponadto Sąd Okręgowy w oparciu o przepis § 17 ust. 2 pkt. 4 i § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. M. 723,24 zł tytułem nieopłaconej obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowanie odwoławczym.

Z uwagi na aktualną sytuację finansową oskarżonego, Sąd Odwoławczy na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił w całości A. J. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w tym i opłaty.

SSO Anna Klimas SSO Waldemar Cytrowski SSO Karol Skocki